

[Inger Gautier Schmit.]

til at se og bedømme Filmene, inden de forlader Censuren, og jeg tænker her paa et Par Kvindeøjne.

Det var maaske ogsaa heldigt, om man ikke valgte disse Filmcensorer for Livstid. Der er jo noget om dette, at Vanen sløver, og jeg kunde godt tænke mig, at naar man Dag ud og Dag ind, Aar ud og Aar ind ser disse Lærreder glide forbi sit Blik, saa bliver man, maaske uden selv at vide af det, noget afstumpet med Hensyn til, hvilken psykologisk Virkning disse Films vil gøre paa Tilskueren. Derfor kunde det godt være, man skulde tage under Overvejelse at lade Filmcensorerne med visse Aars Mellemrum blive afløst af andre, saaledes at mere friske Øjne, en mere levende og aarvaagen Kritik kunde gøre sig gældende. Jeg nævner det kun som en Tanke til Overvejelse.

Saa er der det Filmsraad, som Ministeren ønsker oprettet. Der er fra forskellig Side fremsat Kritik over den af Ministeren foreslaaede Sammensætning af dette Raad. Jeg kan slutte mig til flere af de faldne Bemærkninger, og jeg vil her, bl. a. i Tilslutning til det, jeg før sagde om Censorerne, sige, at det var meget ønskeligt, om der blev sikret Kvinderne en Plads i dette Filmsraad. Nu formoder jeg, belært fra tidligere Tid, naar jeg har henstillet til den højtærede Justitsminister at vælge Kvinder ind i Raad eller Udvalg, at Ministeren vil svare mig med dette i og for sig ganske rigtige: Jeg overlader til Organisationerne at sætte de bedste Medlemmer ind, og saa maa Organisationerne virkelig selv bestemme, om de vil sætte Mænd eller Kvinder ind i det paagældende Raad eller Udvalg.

Dette er i og for sig et ganske uangribeligt Standpunkt for Justitsministeren at indtage; men naar man ved Besættelsen af Pladser inden for Udvalg eller Raad, ogsaa hvor det drejer sig om saadanne kulturelle Opgaver som her, Gang paa Gang har set, at der altid inden for de Organisationer, der skal vælge Medlemmer, findes saa overordentlig mange udmærkede Mænd, som man slet ikke kan forbigaa, og dette igen har til Følge, at Kvinderne aldrig kan komme til at gøre sig gældende; saa synes jeg, at man, belært af disse Erfaringer, maa sige: Ja, saa kan vi altsaa ikke ad denne Vej bane Vej for Kvinderne. Maaske det saa er et svagt Standpunkt fra min og fra Kvindernes Side, at vi saa siger: Saa maa vi bede om en Placering ved Siden af Mændene, eller i hvert Tilfælde om Sikring af en Plads, thi ved det almindelige Valg inden for Organisationerne

vil der altid være rigeligt med Mænd at vælge til disse Stillinger.

Jeg glæder mig derfor over, at den højtærede Justitsminister med en vis Velvilje omtalte den Henvendelse, der er sket fra Kvindeforeningerne, idet jeg heri synes at spore, at Ministeren ikke vil møde min Opfordring til ham om at sikre Kvinderne en Plads i dette Raad med de Argumenter, som jeg tidligere har hørt Ministeren komme med: at man maa overlade til Organisationerne selv at vælge de bedste, Mænd eller Kvinder. Jeg synes, at det her, hvor det drejer sig om Films, der ses af Tusinder af Børn Landet over, maa være rigtigt og rimeligt, at man til at bedømme disse Films' Kvalitet, disse Films' Egnethed over for Børn og ganske unge, ved Lovforslagets Udarbejdelse sikrer Kvinderne en Plads, saaledes at deres Forstaaelse af Barnets og den unges Psykologi paa dette Punkt kan faa Lov til at gøre sig gældende med Hensyn til de Films, der kommer til at se Dagens Lys.

Chr. Christiansen: I den Diskussion, der er ført om Bevillingsspørgsmaalet, synes jeg, alt for mange glemmer, at det her drejer sig om et Statsmonopol. Besiddelsen af et Statsmonopol er noget ganske andet at virke med end det, man kender i det almindelige Erhvervsliv, og der er jo ingenlunde her Tale om noget Tvangsmonopol. Hvis Dygtighed og Initiativ har bedre Muligheder andetsteds, saa har man jo Ret til at søge de Græsgange, der er. Derfor mener jeg, at de mange skarpe Udtalelser, der er fremsat med Hensyn til Afgiften af Overskuddet, er mærkelige. Afgiften rammer jo kun et Mindretal af Bevillingshaverne, den tages af Nettofortjenesten, og endda bliver Nettoindtægter paa under 10 000 Kr. fritaget. Der vil kunne naas et Nettoudbytte paa noget over 30 000 Kr., og dertil kommer jo, at hvis man selv ejer Biografteatret eller har indestaaende Kapital, vil det kunne give en Afkastning derudover. Jeg finder derfor, at det, der her foreslaas, rammer netop paa den rigtige Maade.

Der er blevet talt om, at man ikke kunde gennemføre den økonomiske Drift. Der kunde være Grund til at spørge: Hvor stor Fortjeneste skal der egentlig til, før Dygtighed og Initiativ rigtig kan udfolde sig? Det er vist meget fejlagtigt at mene, at man skal have 100 000 Kr. vinkende som Fortjeneste, før man er i Stand til at indrette sig med en forstandig økonomisk Drift. Naar man fremsætter Synspunkter som dem, det ærede Medlem Hr. Hasle